

MỘT TRỜI THƯƠNG NHỚ

Bài chuyển thơ theo chuyện ngắn cùng tên
Của tác giả TRẦN QUANG THIẾU

Anh hiện diện trong phòng làm việc,
Vẽ trầm ngâm, mãi miết nhìn vào
Màn hình vi tính không xao,
Đọc bài gửi đến từ bao bạn hiền.

Những kỷ niệm gắn liền một thuở,
Thời huy hoàng lúc ở quê nhà.
Còn trong ký ức chưa xa,
Bây giờ được dịp viết ra sự tình...

Để ghi lại thời mình trong nước,
Nhiều đặc san lần lược phát hành.
Thế là được dịp cho anh,
Hăng say lo việc hoàn thành đặc san.

Mọi chuyện khác, không quan tâm đến,
Tôi đến gần, trù mẩn nhắc anh.
Xuống nhà ăn sáng đi anh,
Quay sang tôi, vì không đành làm ngơ,

Nhưng sợ mất thì giờ ăn uống,
Trả lời theo ý muốn nhất thời.
"Cho anh cà phê được rồi,
Bài nhiều quá, không đủ thời giờ xem"...

Biết không thể nói thêm gì được,
Tôi đành im, quay bước xuống nhà.
Pha cho anh ly cà phê,
Mang lên thận trọng đặt kề bên tay.

Đưa tay nhận, mắt say sưa đọc,
Miệng thì thầm trách móc, khen chê...
Chỉ vừa đủ cho anh nghe,
"hay...hay lắm, đoạn kết phê vô cùng...".

Tôi chán nản, quay lưng rời gót,
Để mặc anh đấu hót một mình.
Muốn làm gì cũng mặc tình,
Đặc san, hộp mặt, linh tinh tiệt tưng...

Trường Hành Chánh anh từng theo học,
Tất cả đều ngang dọc một thời.
Đến khi có cuộc đổi đời,
Phải đành chia cách, mỗi nơi một người.

Liên lạc được, sau thời li tán,
Qua web site, bè bạn biết nhau.
Rồi thành lập hội rất mau,
Bao nhiêu sinh hoạt, theo nhau tiếp liền...

Ngày còn trẻ, ưu tiên việc nước,
Mọi người đều nguyện ước dẫn thân.
Đến khi tuổi tác lớn dần,
Thì niềm hy vọng, cũng lần nhạt phai.

Tôi không thể mãi hoài hờn trách,
Tự thân mình tìm cách tách riêng.
Nên lo đi thay đồ liền,
Đến thăm con gái, ưu tiên lúc này.

Chơi với cháu, cho khuây buồn chán,
Thay đồ xong, tôi “phán” con trai.
*Lấy xe đưa mẹ đi ngay,
Đến ga xe lửa Irvine bây giờ.*

*Cuối tuần mẹ về, đừng chờ con nhé,
Hai mẹ con thỏ thẻ chuyện trò
Ba còn nhiều chuyện phải lo,
Bạn bè chắc sẽ không cho ba về.*

*Con lo liệu mọi bề đấy nhé,
Nó gật đầu nói, mẹ khỏi lo.
Lớn rồi, con biết tự lo,
Mẹ đừng ngại, đi chơi cho yên lòng...*

Tôi yên lặng, nhưng không ngừng nghĩ,
Tuổi xế chiều, mà chỉ mình ta.
Ông chồng thì mãi bên ba,
Hội đoàn, báo chí mới là niềm vui.

Chắc mình sẽ tới lui thăm cháu,
Là niềm vui quý báu tuổi già.
Tránh đi mọi chuyện phiền hà,
Vì không đồng điệu giữa bà và ông...

Tàu chưa chạy, tôi trông đây đó,
Thấy một cô, đang có trên tay.
Tập san Việt, tôi đoán ngay,
Cô là người Việt, không sai tí nào.

Nên tự động xích vào chừa chỗ,
Để mời cô ngồi ở nơi đây.
Cô vui mừng, vội hỏi ngay,
Chị là người Việt? thật hay vô cùng.

*Lần thứ nhất em dùng xe lửa,
Nên ngại ngùng vì “chữ” biết gì.
Rất may có chị cùng đi,
Chắc là chị cũng xuống San-Di-A-Go?.*

Vâng đúng thế, tôi vô ga cuối,
Vậy em theo chị, khỏi phải lo.
Cô thăm ai ở Sandiago?
Thăm con gái, cháu ngoại, cho đỡ buồn.

Sự trùng hợp, gây nguồn cảm hứng,
Tôi hỏi thăm đến những điều này:
Vậy cô cũng ở Irvine?
Không, em có đứa con trai vùng này.

*Em ở San Jose về đây thăm nó,
Và đứa con gái ở Sandiago.
Nhưng chồng em nêu lý do,
Bao nhiêu bạn hữu đang chờ đợi anh.*

*Nên quyết định riêng dành cho bạn,
Ảnh nhìn em nói lảng một câu.
“Em đi tàu lửa cho mau,
Anh đưa em đến ga tàu để đi”*

Tôi thầm nghĩ, có gì giống quá,
Một trai, và gái đã có con.
Chồng thì mê bạn bè hơn,
Mặc cho vợ sống cô đơn một mình...

Chắc có thể tâm tình cởi mở,
Nên tôi liền nói đỡ một câu.
Lớn rồi, nên ngại đi đâu,
Các ông ai cũng giống nhau khác gì?

*Không đâu chị, chỉ vì lười biếng,
Ông chồng em nổi tiếng chúa lười.
Cô vừa nói, lại vừa cười,
Tuồng như thế, kể chuyện người cho vui...*

Chuyện nhảm nhí, tới lui một lúc,
Thấy vợ chồng hết sức khác nhau.
Nên tôi liền hỏi một câu,
Vậy hai người có cầu nhau nhiều không?

*Nhiều lắm chị, nhưng không hề giận,
Tụi em lấy chữ nhẫn làm đầu.
Nên chưa hề tranh cãi lâu,
Cũng như đối đáp những câu nặng lời...*

*Nên cuộc sống chúng tôi tạm ổn,
Mỗi người đều có bốn phận riêng.
Cho nên ít khi lấn quyền,
Gia đình luôn được bình yên an lành.*

Như vậy chắc là anh thương lắm?
Thì mắt cô như ngấm trời xa.
Nghĩ về những chuyện đã qua,
Làm cô vui, và tỏ ra yêu đời...

*Anh chưa nói một lời âu yếm,
Nhưng năm rồi, kỷ niệm thành hôn.
Bài tùy bút, chị biết không,
Đã làm em khóc, nhưng lòng rất vui.*

*Anh đã viết đầy mùi tình tứ,
Đưa em về quá khứ xa xưa.
Biết sao nói hết cho vừa,
Tình yêu đó, mãi vẫn chưa phai màu...*

Tôi lên tiếng, “cho dầu có nói,
Nhưng mấy ông, thì khỏi tin đi.
Đố ai biết họ nghĩ gì,
Mừng cho em, được thích nghi cùng chồng” ...

*Em nhiều chuyện, phải không hở chị?
Tên em là Trinh, chị tên gì?
Chị là Nhu, ồ nhu mì,
Quả tên chị thật đúng y như người.*

Cô vừa nói, vừa cười khoái trá,
Còn phần tôi, như đã già nua.
Chẳng bao nhiêu tuổi nhỏ thua,
Trẻ trung, vui vẻ, như chưa thấy già.

Cô lại tiếp hỏi qua nghề nghiệp,
Cũng chỉ là tạo dịp chuyện trò.
Không vì đức tính tò mò,
Nên luôn cởi mở, chẳng lo giữ lời.

Cô được sĩ, tôi thời dạy học,
Tôi nghỉ hưu, cô nhọc đi làm.
Hai ông chồng cùng đều ham,
Bạn bè, viết lách, để làm niềm vui.

Cô hạnh phúc, còn tôi sao nhĩ?
Tôi cũng không biết, chỉ hơi buồn.
Vì hai người khác ý luôn,
Mối tình củ, y như tường chưa quên...

Tàu sắp chạy, còi lên tiếng báo,
Trinh liền đưa tờ báo lên xem.
Còn tôi quan sát hai bên,
Nhưng sao đầu cứ hiện lên sông Hàn...

0 0 0
0

Ngày xưa đó, tôi đang ngỡ ngác,
Theo làm người canh gác chị tôi.
Hai người quen biết lâu rồi,
Mẹ tôi vẫn muốn có tôi theo cùng.

Ngồi trong quán, lạnh lùng một cõi,
Tôi bơ vơ cùng với ly kem.
Giữ tròn bốn phận làm em,
Để cho anh chị cứ xem như là...

Không có mặt em ta ở đó,
Để hai người được có môi trường.
Tự nhiên bày tỏ yêu thương,
Anh Quân, chị Huệ, thời đương mặt nồng.

Trong lúc đó, chàng trông ngơ ngác,
Vừa bước vào, quan sát mọi nơi.
Mắt anh dừng lại nơi tôi,
Khiến tôi lúng túng, và ngồi trang nghiêm.

Anh Quân cũng đã liên trông thấy,
Gọi tên anh, không ái ngại gì.
Ê Duy, mau lại đây đi,
Anh tươi cười, còn tôi thì vui ghê.

Anh Quân giới thiệu về anh ấy,
Đã cho tôi cảm thấy yên tâm.
Hai người là bạn rất thân,
Từ ngày còn nhỏ, đã gần bên nhau.

Anh nói chuyện, đượm màu từ tốn,
Ánh mắt buồn, đã đến tim tôi.
Khởi đầu như đã thích rồi,
Phút chia tay, tôi nhất thời vẫn vương.

Anh đưa tiễn đến đường lộ chính,
Chị Huệ mời, thỉnh thoảng ghé chơi.
Còn tôi thì chỉ nhẹ cười,
Như thầm nói *"em cũng mời anh đây"*.

Đi một đoạn, tôi quay nhìn lại,
Anh vẫn còn đứng tại nơi kia.
Thần thờ như chưa muốn lìa,
Nỗi cô đơn, tôi muốn chia cùng người...

Tuần sau đó, khi tôi đang đợi,
Thì anh Quân chỉ tới một mình.
Thấy tôi buồn, ngồi lặng thinh,
Anh Quân hiểu ý, tường trình tôi hay.

Thằng "bọ nước" hôm nay nó bận,
Tôi ngạc nhiên, chưa nhận ra ngay.
Sao là bọ nước lạ thay?
Anh cười dòn, và trình bày nguyên do:

Hải Quân được gán cho bộ nước,
Thì ra vì hôm trước mặc thường.
Dáng thư sinh, rất đáng thương,
Nên em nghĩ là cùng trường với anh.

Lần đầu chuyện về anh thêm tỏ,
Qua thời gian, biết rõ tính tình.
Anh luôn tạo sự yên bình,
Gần bên anh, tôi thấy mình được an.

Hình tôi vẽ, còn đang dang dở,
Có dòng sông, lau sậy, ở ven bờ.
Cho anh cảm hứng bất ngờ,
Kể tôi nghe những bến bờ anh qua...

Cảnh đẹp trên sông, mà anh biết,
Những rủi ro, công việc anh làm.
Khiến cho tôi phải quan tâm,
Muốn anh cho biết việc làm hiện nay.

Anh buồn bã, trình bày công việc,
Nhưng hình như không thiết nói nhiều.
Nên tôi chỉ biết một điều,
Tiên Sa căn cứ bao nhiêu tàu bè...

Nhớ những tối, bên hè tâm sự,
Dưới ánh trăng, tình tứ làm sao!
Nụ hôn say đắm được trao,
Rồi dừng lại, không khi nào vượt hơn.

Tôi mới biết, anh luôn gìn giữ,
Mặc cho tôi có cử chi liều.
Anh luôn trân quý tình yêu,
Cho tôi kính trọng rất nhiều về anh...

Những đêm tối, trăng thanh đi vắng,
Tôi chờ mong, anh chẳng hề thăm.
Vì không rõ chuyện anh làm,
Nên tôi cứ mãi âm thầm đợi mong...

Mấy ngày qua, anh không thấy tới,
Khiến cho tôi không khỏi xót xa.
Chắc là có chuyện xảy ra,
Khiến tôi lo sợ, đoán già đoán non.

Ra quán nước gần sông tôi đợi,
Vì biết anh thường tới nơi này.
Với hy vọng gặp anh đây,
Đang buồn bã, không một ai đoái hoài...

Thì anh Quân, chợt lại vắng tới,
Thấy tôi buồn, anh khởi động lòng.
Em chờ Duy có phải không?
Tôi thừa nhận, để được mong biết gì.

Nó không nói em vì sao hả?
Dạ không, chắc anh đã biết rồi?
Trầm ngâm, rồi Quân mở lời,
Anh không biết nhiều, nhưng rồi lại thêm.

*“Duy làm việc những đêm trời tối,
Thường đưa tàu quấy rối bên kia.
Luôn hành động trong đêm khuya,
Còn ban ngày thì lia chia bạn bè”.*

*Anh chỉ biết vẫn đề đến đó,
Mấy hôm nay sao nó vắng qua.
Anh không biết rõ, hay là...*
Anh ngừng nói, và tỏ ra thần thờ...

Em qua đó thăm dò tin tức?
Không được đâu, anh cực lực can.
*Tên Duy không ở cơ quan,
Họ không thể nói rõ ràng cho đâu...*

Tôi oà khóc, anh âu yếm bảo,
Thôi về đi, anh kháo nó cho.
*Bất nêu đây đủ lý do,
Để em mong đợi và lo rất nhiều...*

Tôi về đến, buồn hiu không nói,
Lén vô phòng, để khỏi gặp ai.
Má nhìn thấy, liền nói ngay,
“Thời chinh chiến, lính đi hoài, buồn chi”.

Mãi gần tới, thì Duy cũng đến,
Mới thấy tình thương mến đến đâu.
Từ trong phòng, chạy ra mau,
Tôi oà khóc, và nói câu trách hờn.

Ghét anh lắm, không còn mong nữa,
Sao đi đâu mấy bữa biệt tăm.
Mà không báo trước, nên làm...
Tôi ngừng ở đó, để ngẫm hiểu thôi.

Anh hôn tóc tôi, rồi xin lỗi,
Và trình bày những nỗi khổ tâm.
Về công tác anh đang làm,
Để em biết, và an tâm phần nào...

Khói thuốc lá không bao giờ dứt,
Hút triền miên trong lúc chuyện trò.
Đã làm tôi thấy rất lo,
Anh cười buồn, nói lý do giải sầu.

Vì không biết đi đâu tâm sự,
Nên tìm quên bằng thứ khói này.
Đó là điều anh tỏ bày,
Khiến cho tôi càng thêm dày mền thương...

Khi từ già lên đường công tác,
Tôi đêm nào cũng ác mộng hoài.
Mà không dám cho anh hay,
Sợ làm anh “nhụt chí trai”, ích gì.

Liêm người bạn của Duy gặp nạn,
Do tàu Duy nã đạn sai lầm.
Đã làm Duy xuống tinh thần,
Tiếc thương bạn, anh như gần hoang mang.

Và quyết định, chuyển sang ngành khác,
Một phần vì đã đạt tình yêu.
Nên anh không thể nào liều,
Cần làm việc nơi có nhiều bình an.

Và may mắn, được sang lại Mỹ,
Để học về những kỹ năng riêng.
Trở về làm huấn luyện viên,
Chỉ hai năm, em đừng phiên trách anh.

Tôi bật khóc, không đành xa cách,
Với em là thử thách khó lường.
Sợ rằng anh sẽ hết thương,
Một khi xa cách quê hương ngàn trùng.

Anh khuyên nhủ, “*em đừng lo quá*”,
Vì yêu em, anh đã quyết tâm.
Xin em đừng có hiểu lầm,
Trước khi đi, mình sẽ làm hứa hôn...

Mẹ cha nhất định không đồng ý,
Mẹ lại còn cấm kị gặp nhau.
Cả hai chúng tôi rất đau,
Duy vì tự ái, không cầu van xin.

Tôi thấu hiểu, và tin sự việc,
Anh còn lo sự nghiệp tương lai.
Không sao tròn được cả hai,
Nên dù buồn tuổi, tôi hoài yêu anh.

Ngày từ già, tôi dành nguyên tối,
Lén mẹ cha đến với người yêu.
Chúng tôi đã khóc thật nhiều,
Hiến dâng, tôi quyết định liều một phen.

Anh nhất quyết liên ngăn tôi lại,
Chờ qua cơn, anh giải thích thêm.
“*Giữ đời con gái cho em,*
Vì chưa phải lúc, xin em đừng buồn”.

Tính cao thượng, tôi luôn ghi nhớ,
Khi tình tôi dang dở không thành.
Vì mẹ cha không đợi anh,
Tôi không thể cưỡng, phải đành kết hôn...

0 0 0
0

Tôi nghe tiếng Trinh cười khúc khích,
Chuyện gì cô nàng thích thế này?
Tôi lên tiếng hỏi Trinh ngay,
Dòng hồi tưởng cũng đã bay đi rồi.

Nàng vừa đọc chuyên cười trên báo,
Thấy anh chàng ngổ ngáo nên cười.
Khi Trinh kể lại về người,
Thì tôi lên tiếng góp lời cho vui.

Mấy ông nói tới lui cũng chỉ,
Muốn người ta để ý đến mình.
Liền nghe phản bác của Trinh,
Đàn bà cũng lắm “mối tình mang theo”.

Nên đừng quá làm reo mấy ông,
Vậy anh nhà chắc sống hiền lương?
Tôi không rõ có ai thương,
Còn ông xã cô có thường lăng nhăng?

Cô lớn tiếng, nói rằng “ghê lắm”!
Mới lấy nhau, chẳng nắm được gì.
Lâu dần, anh ấy mới xì,
Tình nhiều lắm, không ai bì nổi đâu!

Tôi lại thấy, sao mâu thuẫn quá,
Cô không ghen, khi đã được nghe?
Chuyện xưa rồi, không vấn đề,
Hải Quân mấy ông, chuyên “dê” đó mà...

Tôi hỏi lại “chồng là lính Thủy”?
Dạ chị ơi, đại uý Hải Quân.
Lắm người yêu lúc độc thân,
Nhưng câu chuyện Tiên Sa “căng” hơn nhiều.

Khi kể chuyện, anh nhiều cảm xúc,
Mắt đượm buồn, đôi lúc ước mi.
Làm em ghen tức quá đi,
Thấy thương và cũng phân bì chị kia...

Sao trùng hợp lia chia lạ thật!
Hay chỉ là, “có tật giật mình”?
Muốn tìm hiểu thêm sự tình,
Nhưng còn ngại, đành làm thỉnh tìm lời.

Trinh lại tiếp hỏi tôi nơi chốn,
Tiên Sa ở đâu? Chị vốn người Trung.
Là bán đảo đẹp nhất vùng,
Bên kia sông Hàn, được dùng đóng quân.

Căn cứ đó là thuyền quân sự,
Không có dân cư trú ở đây.
Chắc anh ấy vì thấy hay,
Nên dùng để gọi tên thay người tình.

Tôi cũng có người quen ở đó,
Ảnh tên gì? Chắc có biết nhau.
Tôi liền phia đại rất mau
Anh tên Quân, giọng như hầu nhỏ đi.

*Chồng em ảnh tên Duy hay Bột,
Hai tên, nhưng chỉ một người thôi.*
Tôi như ngộp thở mất rồi,
Không ngờ đúng anh, nhưng tôi cũng mừng.

Vì biết anh chưa ngừng thương nhớ,
Cũng như em, chẳng thuở nào quên.
Bấy nhiêu thôi, đâu cần thêm,
Là niềm hạnh phúc cho em suốt đời...

Tôi lại tiếp mở lời khen tặng,
Em thật hay, sao chẳng biết ghen.
Vì chồng có lắm người quen,
Nhưng em là vợ, chắc rằng phải hay?

*Duyên số hết, đâu ai biết được,
Không duyên thì mong ước cũng thừa.*
Tôi thầm nghĩ lại chuyện xưa,
Thấy tim đau nhói, như vừa ngắt đi.

Cố gắng lắm, không thì sẽ khóc,
Đành ngồi im một chốc cho qua.
Sợ Trinh biết được, sẽ tra,
Làm liên lụy đến anh ta thì phiền.

Nên tìm cách tách riêng cho tiện,
Thì cũng vừa nghe tiếng còi tàu.
Báo tin ga sắp đến mau,
Đây là trạm nhỏ ở đầu phố thôi.

Còn ga chánh, ở nơi kế tiếp,
Tôi nghĩ là mình kịp xuống ngay.
Tránh đi về mặt không hay,
Nên liền vội vã xuống đây mua đồ.

*“Chị sức nhớ, mình vô tình quá,
Cần mua đồ cái đã, mới về.
Nên xin xuống trước đây nghe,
Trinh chờ ga kế, không hề gì đâu”.*

Rồi lập tức bước mau ra cửa,
Không giữ theo lời hứa ban đầu.
Cùng đi đến cuối đường tàu,
Sợ Trinh ngỡ, vì lần đầu tiên.

Còn lo sợ, Trinh lên tiếng gọi,
Để hẹn hò hay hỏi số phận.
Sẽ thêm khó xử nhau hơn,
Tôi đi nhanh, chẳng dám còn ngoái trông...

Giờ tôi mới thấy lòng thơ thối,
Không lo Trinh biết tới chuyện mình.
Vẫn còn nghĩ đến người tình,
Sẽ không tốt cho gia đình đôi bên.

Chuyện tình củ, nên quên là tốt,
Nhưng lại vui, khi trót biết tin.
Người xưa còn giữ trong tim,
Một trời kỷ niệm, là niềm ước mơ.

Đã lâu lắm, tình cờ nay biết,
Anh vẫn còn nhớ việc ngày xưa.
Thương anh bao nhiêu cho vừa!
Khi tim anh mãi còn chứa phần em...

Ánh sáng chiếu qua thềm hè phố,
Thấy một bà thả bộ vui tươi.
Khác hơn tất cả mọi người,
Đang khoan khoái, nở nụ cười hồn nhiên...

Đầu năm dương lịch 2022

NGUYỄN SÁU